

Phần 3

Buổi tối, cơm nước xong bà Mỹ Lan nói với con gái:

- Mấy hôm nay sao mẹ không thấy Vĩnh Nguyên đến nhà chơi? Hai đứa lại giận nhau à?

Mỹ Hằng ngồi ngửa người ra xa-lông, cô ưỡn ngực lên cho thoải mái rồi mới nói:

- Anh ấy chỉ bận thôi mà mẹ.
- Bận thì cũng có thời gian điện cho con chứ.

Mỹ Hằng cầm một miếng táo nhai giòn trong miệng, cô đáp:

- Thì lu bu quá nên anh ấy không gọi điện cho con thôi. Sao mẹ lại lo đến chuyện ấy?

- Không lo mà được à? Hai đứa quen thân nhau từ nhỏ, chỉ chờ ngày lành tháng tốt là cưới thôi mà.

Mỹ Hằng như vẫn còn giận Vĩnh Nguyên nên cô nói mà chẳng cần suy nghĩ:

- Ai chịu anh ta mà cho cưới chứ! Mẹ đừng có nhắc nữa nhé.

Bà Mỹ Lan nhìn con gái một cách lạ lẫm:

- Vậy mà dám bảo là không giận nhau là gì.

Không giận nhau thật mà mẹ. Do con không thích tính trăng hoa của anh ta nên con không muốn cho cưới mà thôi.

Bà Mỹ Lan tỏ ý không hài lòng:

- Nó chưa lập thành gia thất nên mới vậy thôi. Cưới nhau rồi nó sẽ sửa đổi thôi con ạ!

Mỹ Hằng chu môi:

- Nhưng con không thích như thế.

Bà Mỹ Lan khuyên:

- Con đừng nên khe khắt đến như vậy. Tình cảm đôi khi cũng phải nhường nhịn nhau mới ổn.

Chu môi, Mỹ Hằng lắc đầu:

- Tại sao con phải nhường nhịn anh ta kia chứ?
- Con phải thùy mị đoan trang thêm một chút nữa.

Mỹ Hằng cãi bướng:

- Con không chịu vậy đâu. Tại sao con phải đóng vai một cô gái hiền thực để họ có dịp ăn hiếp con.

Bà Mỹ Lan lắc đầu:

- Con thật là bướng đớ.

Mỹ Hằng lại nói:

- Mẹ à! Gia đình mình và gia đình anh ấy có chuyện gì đó từ xa xưa sao mẹ?

Bà Mỹ Lan thở dài:

- Chuyện ấy cũng lâu lắm rồi. Mà con hỏi để làm gì?

Mỹ Hằng lại hỏi:

- Tại sao con và anh Nguyên phải cưới nhau chứ?

Bà đáp một cách qua loa:

- Thì do hai gia đình thân nhau. Và lại, ngày xưa cha con và bác trai đã hứa kết sui gia từ lúc hai đứa còn rất nhỏ.

- Ví dụ như có chuyện gì đó mà tụi con không thể thành đôi thì sao ạ?

Bà Mỹ Lan nói giọng dứt khoát:

- Sẽ không có chuyện gì cả. Người lớn đã nói là như đinh đóng vào cột vậy.

Mỹ Hằng mỉm cười nói đùa:

- Đinh đóng vào ổ bánh mì hả mẹ?

Bà Mỹ Lan lừ mắt nhìn con:

- Không đùa được đâu con.

Mỹ Hằng lại lý sự:

- Biết đâu giữa con và anh Nguyên không hợp nhau. Hoặc giả dụ như một trong hai đã có người yêu thì sao?

Bà Mỹ Lan gay gắt:

- Không thể xảy ra chuyện ấy được. Nếu có thì cần phải cắt đứt mối quan hệ đó ngay.

- Phải vậy mới được sao mẹ?

- Đây là chuyện nghiêm túc, con không được đùa đâu đó.

Mỹ Hằng chột trâm giọng:

- Con không có đùa. Nhưng mà con thấy trong chuyện này nó làm sao vậy.

Bà Mỹ Lan ngồi dậy:

- Không phải sao cả! Hai đứa nhất định phải thành thân với nhau.

Mỹ Hằng chu môi:

- Thì con có muốn chia tay với anh ấy đâu.

- Vậy mà làm mẹ hết cả hồn.

Mỹ Hằng như còn muốn nói điều gì đó với mẹ mình. Chợt điện thoại của cô reo lên:

- Alô! Mỹ Hằng đây!

- Chị đến ngay hãng phim nhé.

Mỹ Hằng nhăn nhó:

- Ngay bây giờ hả Đào?

- Vâng, ông chủ cần gặp chị đó.

Ngẫm nghĩ giây lát, Mỹ Hằng bảo:

- Được rồi chị sẽ đến. Nhưng có xe rước chị chứ.

Đào cười:

- Tất nhiên rồi! Chị vừa là người bác ấy rất cần vào công việc, vừa là con dâu tương lai, bác đâu nỡ để chị đi một mình.

- Bye nghe.

- Vâng!

Bà Mỹ Lan hỏi:

- Gì vậy con?

Bác Thụy bảo con đến hãng phim có việc cần.

Bà nói:

- Đã đến lúc con và Vĩnh Nguyên dừng chân được rồi đó.

- Kìa mẹ! Con đâu muốn làm ở hãng phim. Con chấp nhận giúp bác ấy lòng tiếng là do mẹ đó thôi.

- Con không thấy bác ấy cung con đến vậy sao?

Mỹ Hằng lại bướng:

- Nhưng con lại thích vẽ tranh hơn mà mẹ.

- Con đó, đừng có cãi lời mẹ. Thôi, mau chuẩn bị, đừng để người ta phải chờ.

Mỹ Hằng lao nhanh lên phòng mình, trang điểm lại đôi chút rồi mới chịu ra ngoài. Bà Mỹ Lan nói với theo:

- Con gái mẹ cũng đẹp ra phết đấy chứ.

Mỹ Hằng chu môi:

- Mẹ làm con phồng to mũi lên rồi nè.

Đào xuống xe đi vào:

- Nhanh lên chị!

Cả hai cùng bước ra xe. Đào vốn không ưa gì cô ta. Nhưng cũng đã mấy lần chị ấy giúp cô vượt qua khó khăn:

- Em có biết ông chủ gọi chị có chuyện gì không?

Lắc đầu, Đào tỏ ra bí mật:

- Em cũng không biết nữa. Nhưng có lẽ nhờ chị lòng tiếng cho bộ phim sắp trình chiếu.

Nhăn mặt, Mỹ Hằng phàn nàn:

- Chị thật tình không ham muốn làm trong hãng phim chút nào:

Đào nói vui:

- Nhưng chị lại muốn giúp cho cha chồng tương lai của mình, đúng không?

Mỹ Hằng nhún vai:

- Miễn cưỡng, làm chị thấy nó bị gò bó thế nào ấy.

Đào cười hồn nhiên:

- Chị có phước vậy mà chẳng chịu phát huy. Nghề làm phim đâu phải ai muốn cũng đều được cả đâu.

- Nhưng chị lại thích ngắm cảnh rồi vẽ nó mà thôi.

- Lãng mạn ghê gớm!

Mỹ Hằng cười theo:

- Nếu không lãng mạn thì làm sao những bức vẽ của mình có hồn được chứ?

Đào gật gù:

- Chị nói nghe hay ghê!

Xe dừng lại Cả hai bước xuống xe. Đào nói với Mỹ Hằng:

- Chị vào gặp ông chủ nhé!

- Được rồi!

Mỹ Hằng đi thẳng vào phòng lãnh đạo, cô gõ cửa:

Cộc... cộc... cộc...

- Vào đi!

Cô nhẹ đẩy cửa bước vào:

- Con chào bác!

- À, con đến rồi sao? Ngồi xuống đi con!

Mỹ Hằng nhẹ ngồi xuống. Cô chờ đợi ông bắt đầu cuộc nói chuyện. Một lát, ông hỏi:

- Con và Vĩnh Nguyên có vấn đề gì sao?

Mỹ Hằng dậm bối rối trước câu hỏi của ông:

- Dạ... con...

Ông lắc đầu:

- Nhưng không sao, mọi việc rồi sẽ đâu vào đấy cả. Con đừng sợ!

Sợ gì chứ? Nếu anh ta có thay lòng đổi dạ thì mình cũng đâu có gì phải đau khổ.

- Dạ, bác gọi con đến có gì không ạ?

- À, có một hợp đồng phim mới. Con chuẩn bị công việc nhé.

Làm sao có thể từ chối được. Mỹ Hằng đành phải gật đầu:

- Vâng ạ!

- Ngoan lắm!

Đã từ lâu Mỹ Hằng rất quen với lời khen tặng ấy. Cô cảm thấy dửng dưng trước lời khen tặng ấy:

- Dạ, không có gì đâu ạ!

- Còn Vĩnh Nguyên sẽ lồng tiếng nam. Hai đứa nhớ phải ăn khớp với nhau.

Mỹ Hằng gật đầu như cái máy:

- Vâng ạ!

Ông Vĩnh Thụy lại sốt ruột:

- Giờ này mà nó vẫn chưa chịu đến nữa.

Mỹ Hằng lí nhí hỏi:

- Có khi nào anh ấy không đến hay không?

Ông trừng mắt nhìn cô:

- Sao lại không? Máy lúc gần đây ta thấy nó làm sao vậy? Con với cái!

Mỹ Hằng cũng còn chưa hiểu nỗi anh ấy đây mà.

- Con cũng không biết nữa.

Ông Vĩnh Thụy nhìn cô:

- Con và nó bên cạnh nhau mà không tìm hiểu sao?

Biết ông hỏi vậy là trách mình, Mỹ Hằng hơi cúi mặt:

- Dạ, lúc sau này anh ấy lạ lắm ạ!

- Lạ là lạ làm sao?

- Anh ấy lạnh nhạt và hay cáu gắt với con.

Ông hỏi một câu làm Mỹ Hằng chạnh tự ái:

- Hay con đã làm điều gì để nó giận rồi.

Lắc đầu, Mỹ Hằng đáp:

- Dạ không đâu ạ.

- Không lý nào là như vậy.

Mỹ Hằng buộc lòng mở điện thoại để gọi cho anh:

- Anh đang ở đâu vậy?

- Anh có cần phải bấm báo với em không?

Cô dẫn cơn tức giận, Mỹ Hằng nói một cách ôn hòa trước mặt ông Thụy:

- Dù anh có bận gì thì cũng phải về ngay. Bác trai đang chờ anh ở hãng phim.

Vĩnh Nguyên cười lớn:

- Em định đem cha ra để hù dọa anh đó hả?

- Em nói thật chứ không hù dọa anh gì cả.

- Thôi đi em ơi!

- Anh...

Ông Vĩnh Thụy cầm lấy điện thoại của Mỹ Hằng:

- Đưa cho bác!

- Anh nói chuyện với bác nhé!

Ông Thụy gắt lên:

- Con chịu về chưa hay là để cha đưa xe đến rước.

Biết cha đang giận, Vĩnh Nguyên đành nói:

- Cha yên tâm, con đang trên đường về đây. Con chỉ đùa với Mỹ Hằng một chút thôi.

- Vậy thì tốt!

Và Vĩnh Nguyên về thật. Suốt buổi quay phim chẳng ai nói với ai lời nào. Đạo diễn phải ra lệnh cắt nhiều lần vì hai người lồng tiếng không khớp nhau. Điều này không qua mắt được ông Vĩnh Thụy.

Nhất định ngày mai chuyện của Vĩnh Nguyên sẽ được mang ra mà mổ xẻ. Vĩnh Nguyên cho đó là một chuyện bình thường...

Mỹ Hằng biết mình không thể làm mặt giận với anh mãi được. Cô thương nhớ anh vô cùng. Đành phải làm lành trước thôi.

- Em muốn đi ăn tối với anh!

Vĩnh Nguyên nói giọng lạnh băng:

- Anh đã hứa với mẹ về ăn cơm tối. Em đi một mình nhé! Hoặc là rủ ai đó cùng đi!

Mỹ Hằng nhất định không chịu đứng im, cô cười rồi nói:

- Hôm nay em xin được làm khách ở nhà anh vậy!

Vĩnh Nguyên vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh băng:

- Khách sáo vậy. Tùy em thôi!

Nghe âm ức trong lòng. Nhưng cô đâu thể quạu quọ với anh lúc này được:

- Anh đưa em về chứ?

- Tự nhiên!

Ngồi phía sau lưng anh, Mỹ Hằng có cảm giác như ngồi một nơi xa lạ vậy.

- Anh còn giận em hả?

- Sao lại giận em.

- Nếu anh giận thì cho em xin lỗi. Em chịu không nổi với sự lạnh nhạt của anh đâu.

Hai tay cô bầu chặt eo của anh. Vĩnh Nguyên cảm thấy buồn cười nhưng vẫn cố giữ thần nhiên:

- Thì có người khác ngọt ngào với em hơn anh.

Mỹ Hằng âm ức:

- Anh nói vậy mà nghe được sao? Em lỗi gì chứ?

- Nè, đừng có mà khóc đó. Anh không có mang kẹo theo sẵn đâu à?

- Anh ác với em ghê lắm đó!

Vĩnh Nguyên phân bua:

- Nhưng anh đâu đã làm gì để em giận.

- Em vô duyên vô cớ muốn xa lánh anh thôi mà.

Siết mạnh eo anh và cô ngả đầu sau lưng anh:

- Minh huề nghe anh!

- Tùy em thôi.

Cô tâm sự:

- Vắng anh bên cạnh, em không làm gì được cả. Thậm chí lúc này em chưa vẽ được một cảnh nào cả.

Vĩnh Nguyên nói đùa:

- Tại em lười đó thôi.

- Tại anh làm cho em không còn tinh thần, hứng thú để vẽ thì có.

- O, anh có làm gì đâu?

- Anh làm em buồn và em tủi đó.

Vĩnh Nguyên châm chọc:

- Phong không làm cho em vui được à?

- Anh...

- Sao thế, anh nói sai à?

Mỹ Hằng giận dữ:

- Nếu anh còn đùa theo kiểu đó, em sẽ giận anh luôn đó.

Vĩnh Nguyên cho xe dừng lại một quán nước, anh nói:

- Vào uống nước đi rồi về!

Mỹ Hằng chưa kịp nói gì thì Vĩnh Nguyên đã bỏ đi vào quán. Tức muốn điên lên nhưng không làm gì được. Cô đành bước vào quán. Ngồi đối diện với anh.

- Em uống gì?

- Vẫn như cũ.

- Không thay đổi khẩu vị sao?

Mỹ Hằng nhìn anh khẽ khàng nói:

- Anh thích thay đổi lắm sao?

- Em cũng vậy chứ?

Mỹ Hằng lắc đầu:

- Không, em vẫn chuộng cái cũ hơn. Đối với em, em rất trân trọng những gì mình đang có.

- Vậy à?

Mỹ Hằng nói tiếp:

- Còn anh, dường như anh có gì đó thay đổi. Nhất là...

- Là gì?

- Là lúc gặp Hoa Cúc trên đồi cúc tím. Và ở nhà anh, em thấy anh có sự thay đổi.

Vĩnh Nguyên uống một hơi cà phê đắng. Anh ngắc ngư nói:

- Em khỏi cần phải vòng vo như vậy. Anh không bao giờ có ý định phản bội lại em.

- Vậy sao anh có vẻ lạnh nhạt với em.

Vĩnh Nguyên xoa tay:

- Đó là do em suy nghĩ ra mà thôi.
- Nghĩa là anh không có thay đổi. Anh không giận em.
- Không thay đổi thì có, còn giận em thì dĩ nhiên phải có rồi.

Chớp mắt nhìn anh cô hỏi:

- Em làm gì để anh phải giận. Anh nói cho em biết đi.

Gạt ngang, Vĩnh Nguyên bảo:

- Thôi bỏ qua đi. Và em nên nhớ từ nay đừng tái diễn nữa.

Cầm muỗng khuấy mãi ly nước, dường như đây là động tác để cho cô dần dần tức giận, hoặc xúc động gì đó trong người mình.

- Anh lúc nào cũng đàn áp em cả. Anh đâu có chịu hiểu cho cảm xúc của em...

- Nếu em vẫn thế thì thôi ta về vậy.

Tự ái trong cô dâng lên. Về thì về. Tội gì mà cô phải quỳ lụy anh chứ. Mỹ Hằng dùng dùng đứng lên, cô đi một hơi ra đường lớn. Chẳng thèm quay lại một lần, cô đón taxi về nhà. Vĩnh Nguyên đứng nhìn theo lắc đầu.

- Chọc giận người đẹp rồi hả?

Quay lại, nhận ra Thảo Ly cô bạn của Mỹ Hằng, Vĩnh Nguyên cười tếu nhị:

- Các cô thường là vậy mà!

Thảo Ly cười thật tươi:

- Sao anh có thể vợ đũa cả nắm được chứ?
- Anh sai à?
- Còn nói nữa.

Vĩnh Nguyên nhìn sững Thảo Ly, anh chép miệng:

Phải chi Mỹ Hằng chịu khó suy nghĩ, chịu khó hiểu chuyện thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Thảo Ly chột hỏi:

- Đường như giữa hai người luôn bất đồng quan điểm.

Vĩnh Nguyên vờ héo hắt:

- Đã vậy từ lâu rồi mà.

- Em thấy hai người vẫn hạnh phúc với nhau mà.

- Có lẽ do cảm nhận sai lầm của mọi người thôi.

Thảo Ly nói một câu thật dễ chịu:

- Em thấy hai người nên hiểu và thông cảm nhau thì sẽ có hạnh phúc thôi mà.

Vĩnh Nguyên ngồi lên xe:

- Cảm ơn lời khuyên chân thành của em. Anh sẽ thử xem sao.

Thảo Ly cười tươi:

- Chúc anh thành công.

Vĩnh Nguyên nỏ máy:

- Em đi chơi vui về nhé!

- Cảm ơn anh!

- Anh về nhé!

- Vâng!

Thảo Ly còn đứng nhìn theo. Bất chợt cô thở dài rồi lắc đầu.

Buổi tối, Vĩnh Nguyên và cho xe chạy vào sân thì anh mới phát hiện nhà mình có khách. Biết vị khách quý ấy là ai rồi. Nhưng anh không kịp quay trở ra thì đã có tiếng ông Vĩnh Thụy:

- Về rồi sao không vào nhà mà còn đứng thừ ra đó?

Vĩnh Nguyên đành nói:

- Nhà có khách sao cha?

- Ừ thì có. Nhưng là khách thân quen thôi.

Cha nhấn mạnh hai từ “thân quen” là để anh quan tâm chú ý đến:

- Khách của cha hả?

- Của con nữa.

Vĩnh Nguyên thoái thác:

- Con mệt lắm nên về phòng mình đây.

Tiếng ông Vĩnh Thụy tuy nhỏ nhưng dứt khoát:

- Mỹ Hằng đến từ chiều có ý chờ con về đó.

Tần ngần giây lát, Vĩnh Nguyên đành phải vào phòng khách. Thấy con trai, bà Lê Chi gọi:

- Về rồi hả Vĩnh Nguyên! Vào đây đi con!

Vĩnh Nguyên gật đầu chào:

- Con chào dì, chào em!

Mỹ Hằng ngược lên nhìn anh, cô hỏi một cách quan tâm:

- Đi chơi không vui sao mà về sớm vậy anh?

Vĩnh Nguyên nhìn cô mỉm cười:

- Anh đến nhà thằng bạn bàn chuyện bức vẽ hôm qua.

Mỹ Hằng thắc mắc:

- Sao rồi anh? Tốt chứ?

Vĩnh Nguyên chép miệng:

- Vẫn chưa ngã ngũ gì cả.

Bà Lê Chi trách con:

- Đã bao lần cha con đã nói rồi mà con đâu có chịu nghe.

- Mẹ à! Đâu phải lần nào con cũng thất bại.

Bà Mỹ Lan lên tiếng bênh vực chàng rể tương lai của mình:

- Tôi thấy Vĩnh Nguyên vẽ cũng rất đẹp chị ạ! Tôi tin sau này tranh của con nó sẽ có kết quả tốt.

Bà Lệ Chi không giận bạn mà còn nói:

- Đành là vậy. Nhưng ông nhà tôi lại cứ khăng khăng buộc nó đi theo con đường của ông.

Bà Mỹ Lan mỉm cười:

- Thì hai đứa nó đang phụ với anh kia mà.

Bà Lệ Chi thở dài:

- Có lúc ông ấy muốn cần đến hai đứa, thì hai đứa lặn mất!

Vĩnh Nguyên gãi đầu:

- Không có đâu mẹ, mai một cha cần là sẽ có con ngay.

Bà Lệ Chi lườm anh:

- Có thật không đó. Con đừng nên để cha con cần nhân mẹ.

Vĩnh Nguyên hứa chắc:

- Không có đâu mẹ!

Ông Vĩnh Thụy xuất hiện:

- Hôm nay chúng ta nên bàn đến chuyện của hai đứa. Con thấy thế nào?

Vĩnh Nguyên nhìn Mỹ Hằng, anh chưa kịp nói gì thì bà Mỹ Lan đã lên tiếng:

- Năm nay là năm tốt cho hai đứa tổ chức cưới lắm.

Vĩnh Nguyên nhìn Mỹ Hằng. Nhưng Mỹ Hằng làm lơ quay mặt đi chỗ khác. Bà Lệ Chi cũng lên tiếng:

- Hai đứa cũng lớn rồi. Đâu thể lông bông mãi.

Ông Vĩnh Thụy cười hề hề:

- Vậy thì người lớn chúng ta quyết định đi.

Vĩnh Nguyên nháy mắt với Mỹ Hằng. Nhưng cô vẫn cố tình làm như không thấy. Bà Mỹ Lan thúc giục thêm:

- Hai đứa thì khỏi phải nói rồi. Chúng ta nên tổ chức cho hai đứa càng sớm càng tốt.

Bà Lệ Chi cũng gật đầu:

- Chị nói như vậy cũng phải. Tôi mong mỗi ẵm cháu nội lắm rồi đây.

Vĩnh Nguyên bối rối. Thật ra chuyện cưới xin này anh chưa từng nghĩ đến bao giờ. Giữa anh và Mỹ Hằng có nhiều điều chưa thống nhất. Dường như giữa hai người có gì đó không ổn.

- Mẹ à! Chuyện này xin để tụi con bàn lại, rồi sẽ tính sau nha mẹ.

Ông Vĩnh Thụy nhìn con trai gay gắt hơn:

- Con nói vậy là sao? Hai đứa còn tính toán gì nữa chứ?

Mỹ Hằng bị tự ái, biết anh muốn từ chối khéo mình nên nói:

- Tụi con thật ra còn những chuyện chưa thông suốt, xin cha mẹ hai bên thông cảm.

Bà Mỹ Lan, nhìn con gái tỏ ý không hài lòng:

- Con nói vậy là sao? Hai đứa chơi thân với nhau từ nhỏ đến nay đâu phải là thời gian ngắn.

Mỹ Hằng vẫn nói:

- Càng lớn chúng con càng có những suy nghĩ và sở thích không hợp nhau mẹ ạ.

Bà Lệ Chi nhìn hai người:

- Nghĩa là hai đứa vẫn chưa muốn tổ chức cưới?

Vĩnh Nguyên chớp lấy thời cơ:

- Mỹ Hằng đã nói vậy thì in mẹ cũng nên cho tụi con một thời gian nữa ạ!

Ông Vĩnh Thụy chợt hỏi:

- Có phải giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Vĩnh Nguyên đáp:

- Dạ, không đâu ạ!

Bà Mỹ Lan tỏ ý không hài lòng:

- Đã bao năm rồi hai đứa quấn quýt bên nhau như vậy, đến lúc chuẩn bị cưới lại có chuyện gì rồi sao?

Mỹ Hằng sợ hai bác sẽ có thái độ không tốt với Vĩnh Nguyên nên cô nói:

- Kìa mẹ, tụi con đâu có gì. Chỉ tại con chưa chuẩn bị tâm lý để bước sang giai đoạn mới mà thôi.

Bà Lệ Chi thở phào, bà vui vẻ nói:

- Nếu vậy cũng tốt. Thôi thì chúng ta cũng nên cho bọn chúng một thời gian nữa đi chị.

Bà Mỹ Lan đành phải gật đầu:

- Chứ còn biết phải làm sao nữa. Tuổi trẻ bây giờ được tự do, chứ tụi mình hồi xưa cha mẹ phán một câu thì coi như chuyện đã rồi. Dù có không muốn cũng phải gật đầu.

Bà Lệ Chi gật gù:

- Chuyện xưa mà chị, còn bây giờ tụi nhỏ muốn gì được nấy!

Ông Vĩnh Thụy nói với Vĩnh Nguyên:

- Nếu nói như vậy thì ta sẽ tạm hoãn. Nhưng còn chuyện về hãng phim làm thì con không được từ chối.

Biết từ chối ngay bây giờ thì ông sẽ nổi trận lôi đình cho nên Vĩnh Nguyên đành gật đầu:

- Vâng, lúc nào cha cần thì con sẽ có mặt ạ.

- Nói thì phải nhớ đấy!

Cơm được dọn lên. Bà Mỹ Lan nhìn món ăn và cách trang trí các món ăn, bà trầm trồ:

- Nhà hàng bây giờ tiên tiến thật. Họ nấu ăn ngon mà còn biết trang trí bắt mắt người dùng.

Bà Lệ Chi cười tươi:

- Không phải nhà hàng đâu chị.

- Thế...

Thấy bà nhìn mình, bà Lê Chi liền giải thích:

- Đó là do cô Hoa Cúc người làm bếp của tôi nấu và tự tay trang trí đó.

Bà Mỹ Lan tỏ ý không tin:

- Cô ấy mà làm được thế này sao? Có thật không?

- Dĩ nhiên là thật rồi. Đâu, chị ăn thử xem sao?

Ông Vĩnh Thụy cũng vui ra mặt:

- Mấy lúc sau này tôi không còn chóng mặt nữa. Do cô ấy biết tìm ra các loại rau củ, quả có dinh dưỡng nấu cho tôi ăn.

Mỹ Hằng nghe mà ganh tỵ. Cô nói mà không cần phải suy nghĩ:

- Chịu khó đọc sách và làm theo hướng dẫn thì có khó gì.

Bà Lê Chi nhìn cô:

- Xem ra con cũng giỏi đó chứ, hôm nay ghé qua trở tài thử nhé!

Mỹ Hằng đâu thể từ chối, cô liền gật đầu nhận lời:

- Vâng ạ!

Ông Vĩnh Thụy nói vui:

- Chà! Bữa cơm con dâu mình nấu chắc chắc sẽ hơn Hoa Cúc mất.

Mỹ Hằng rùn vai:

- Dạ, con không dám như thế đâu. Dù gì thì cô ấy cũng đã quen rồi.

Bà Mỹ Lan đỡ lời con:

- Nhỏ lớn con có nấu nướng gì đâu. Đừng đùa như vậy.

Đề vào chén bà Mỹ Lan một miếng thịt ram bà nói:

- Dùng thử miếng này đi chị.

Bà Mỹ Lan ăn thử một miếng gật đầu khen tặng:

- Đúng là ngon thật, ướp vừa ăn, thịt thơm và ngọt. Đúng là đầu bếp giỏi.

Mỹ Hằng chu môi, phụng phịu:

- Kia mẹ...

Bà Mỹ Lan vờ như không hiểu:

- Món nào cũng ngon và vừa miệng cả.

Bà Lệ Chi bảo:

- Đám cưới của Vĩnh Nguyên có lẽ tôi không đi nhà hàng đâu, mà nấu ở nhà để đi đó.

Bà Mỹ Lan nhú mào:

- Vậy có tiện không chị. Chỉ có một thằng con trai ai làm vậy mất tiếng hết. Đi nhà hàng cho oai.

Bà Lệ Chi bật cười, bà có vẻ thông cảm:

- Thì cũng được. Nhưng bên nội của thằng Nguyên lại thích đi ở nhà, mang tính cách gia đình hơn.

Bà Mỹ Lan tỏ ý không vui:

- Chị tính sao cũng được.

Bữa cơm diễn ra rất chậm chạp, họ vừa ăn vừa nói chuyện cưới xin. Xong bữa cơm, mọi người quây quần bên bàn nước. Vĩnh Nguyên ra ngoài vườn hóng mát. Mỹ Hằng cũng bước ra:

- Anh có vẻ không hài lòng về chuyện của người lớn?

Không trả lời vào câu hỏi của cô, mà anh lại hỏi:

- Thế còn em thì sao?

Mỹ Hằng nhún vai:

- Anh sao, em vậy.

Vĩnh Nguyên quay lại nhìn cô:

- Sao em có thể theo đuôi anh được. Anh sẽ tôn trọng ý kiến của em.

- Thật không?

- Đương nhiên là anh nói thật rồi.

Mỹ Hằng mím môi rồi nói:

- Nếu em bảo mình sẽ vâng lời người lớn cho người lớn tổ chức cưới thì sao?

Vĩnh Nguyên cười:

- Anh biết em không bao giờ có ý đó.

- Anh chủ quan vậy sao?

- Nhưng đúng phải không?

- Nếu em nói không đúng thì sao nào?

Vĩnh Nguyên nói ngay:

- Rõ ràng là chúng ta còn những điều chưa thông suốt. Liệu mạng gậy đầu để sau này đau khổ thì không đáng đâu.

Mỹ Hằng nhìn anh:

- Mình yêu nhau gần ấy năm không lẽ không đủ để chứng minh tình yêu của mình sao?

Vĩnh Nguyên bồng trầm giọng:

- Biết đâu chúng ta còn cô một khoảng cách nào đó thì sao?

- Nói qua nói lại thì anh không muốn kết hôn cùng em chứ gì?

- Không phải là như vậy.

Mỹ Hằng như không cưỡng lại được cơn bức tức của mình, cô gất lên:

- Vậy là cái gì chứ? Sao lúc này anh không chịu từ chối thẳng với người lớn đó.

- Anh...

Nhưng Mỹ Hằng đã vụt bỏ chạy ra ngoài.

Vĩnh Nguyên cũng không buồn gọi theo. Anh đứng nhìn cô ta khuất theo dòng người qua lại. Bỗng anh thở dài thườn thượt.

Một tháng sau. Buổi tối, xong công việc nhà chủ, Hoa Cúc ra phía sau vườn ngồi ở băng đá. Trong lòng cô không được vui, vì bệnh tình của mẹ cô không thuyên giảm. Cô âm thầm ngồi khóc một mình.

- Sao ngồi một mình vậy Hoa Cúc?

Đưa tay quệt nhanh dòng nước mắt, Hoa Cúc đáp:

- Vậy chứ anh bảo tôi ngồi với ai bây giờ hả?

- Dường như cô đang buồn.

Giọng cô càng gay gắt hơn:

- Mặc mớ gì đến anh chứ?

Vĩnh Nguyên không mấy để ý đến thái độ hằn học của cô:

- Tôi có thể giúp gì được cho cô, thì cô nói đi!

Giọng cô vẫn lạnh lùng:

- Cám ơn, tôi không cần anh quan tâm đâu.

Vĩnh Nguyên hỏi thẳng:

- Hôm qua tôi thấy cô vào bệnh viện để thăm ai vậy?

Hoa Cúc giật mình, cô mở to mắt nhìn anh:

- Anh theo dõi tôi ư?

- Không! Vô tình tôi đang nói chuyện với bạn tôi, nó làm bác sĩ trong đó nên tôi thấy cô thôi.

Hoa Cúc thở phào:

- Tôi vào thăm người quen.

- Là ai?

Hoa Cúc trừng mắt:

- Là ai anh hỏi làm gì?

- À không! Ý tôi muốn biết là người quen của cô bệnh gì để tôi có thể nhờ bạn tôi giúp đỡ mà thôi.

Quên đi mình là ai, Hoa Cúc xẵng giọng:

- Không cần đâu!

- Sao cô cố chấp như vậy?

- Tôi là vậy đó. Đâu cần anh quan tâm.

Vĩnh Nguyên gợi chuyện:

- Lâu rồi tôi không thấy cô xin phép về quê?

Hoa Cúc mím môi:

- Anh hỏi vậy để làm gì?

Vĩnh Nguyên thắc mắc:

- Đồi hoa cúc tím đẹp như thế mà cô không nhớ nó sao?

Hơi ngạc nhiên khi nghe anh nhắc đến đồi hoa cúc tím. Cô cảm thấy xót xa vô cùng.

- Tôi không muốn nhớ.

- Tại sao?

- Vì nó bây giờ không phải là sở hữu của tôi nữa.

Vĩnh Nguyên ngạc nhiên:

- Sao lại thế? Cô đã bán nó đi rồi sao?

Hoa Cúc bực bội:

- Anh hỏi làm gì mà kỹ thế?

- Vì tôi không tin cô có thể bán nó đi được. Nó đẹp và có giá trị đến như vậy.

Hoa Cúc tự nhiên xúc động:

- Bất đắc dĩ tôi mới bán nó đi. Tôi cũng buồn lắm?

Vĩnh Nguyên gợi chuyện:

- Vì muốn lên thành phố làm, mà cô có thể bán nó đi sao?

Chẳng hiểu sao Hoa Cúc gật đầu:

- Đúng vậy đó.

- Cô không buồn à?

- Tất nhiên là có rồi! Nhưng đành phải chịu thôi.

Vĩnh Nguyên chuyển đề tài:

- Làm ở đây cô có thấy khó khăn gì không?

Hoa Cúc lắc đầu nói khéo:

- Cái khó ở đây là những lúc nói chuyện với anh thế này!
- Tại sao?
- Vì tôi không muốn cô Mỹ Hằng hiểu lầm ở tôi bất cứ điều gì cả.
- Mỹ Hằng hiểu lầm ư?
- Phải. Xin anh hiểu cho, bởi tôi rất cần đến công việc này.

Vĩnh Nguyên trấn an:

- Cô an tâm đi. Mỹ Hằng sẽ không làm khó gì cô cả.

Hoa Cúc cười chua chát:

- Ôsin như tôi mà để ý làm gì. Nhưng tôi chỉ sợ vậy thôi.

Vĩnh Nguyên bật cười:

- Lo xa đến vậy sao?
- Tôi thật tình không muốn mọi rắc rối đến cho mình.

Vĩnh Nguyên chột nói:

- Tôi muốn ăn trái cây. Cô vào lấy cho tôi nhé!

Hoa Cúc đứng lên:

- Vâng, anh có thể chờ tôi!
- Được.

Vĩnh Nguyên nhìn theo cô. Anh cảm thấy thú vị khi ngồi nói chuyện với cô.

Không phải chờ lâu. Hoa Cúc mang ra một đĩa trái cây:

- Mời anh!
- Nhanh vậy sao?

Hoa Cúc nói mà không cười:

- Cậu Hai yêu cầu, tôi đâu dám chậm trễ.
- Đừng gọi anh như vậy mà Hoa Cúc. Ngồi xuống ăn với anh đi Hoa Cúc.

Cô vẫn đứng:

- Cảm ơn anh? Anh cứ tự nhiên.

Vĩnh Nguyên vẫn nói:

- Nếu cô không ngồi cùng ăn thì anh không dám dùng đâu.

Biết anh ta đang làm khó mình. Hoa Cúc bặm môi:

- Tôi không ăn!

- Vậy anh cũng không ăn luôn.

Hoa Cúc trợn mắt nhìn anh:

- Sao anh lại có thể làm khó tôi như vậy. Tôi muốn anh nên phân biệt rõ ràng chủ tớ rạch ròi.

Vĩnh Nguyên nhìn cô trân trân:

- Tại sao cô có thể hạ mình đến như vậy?

- Thực tế là vậy mà.

Vĩnh Nguyên lắc đầu:

- Nhưng gia đình tôi đâu ai nghĩ cô như vậy.

Hoa Cúc vẫn bướng nói:

- Nhưng thực tế là như vậy mà. Làm sao thay đổi được?

- Nhưng tôi đâu có xem cô như vậy.

- Nhưng tôi rất muốn như vậy.

Vĩnh Nguyên gãi đầu:

- Chúng ta không thể là bạn được sao Hoa Cúc?

Hoa Cúc tròn mắt:

- Là bạn ư?

- Đúng vậy.

Lắc đầu, Hoa Cúc từ chối:

- Cảm ơn anh. Nhưng tôi thì không dám nghĩ như vậy đâu.

- Tại sao?

- Xin anh hiểu cho tôi. Đừng để mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường.

Vĩnh Nguyên lắc đầu:

- Tại cô cố chấp mà thôi.

Hoa Cúc thoái thác:

- Xin lỗi, tôi phải vào đây!

- Ở đây nói chuyện Hoa Cúc.

Hoa Cúc từ chối:

- Xin lỗi, tôi phải vào thôi. Cầm đĩa trái cây lên tay, Vĩnh Nguyên bước theo Hoa Cúc. Anh không ngờ cô ấy lại cứng cỏi và cố chấp đến như vậy. Vĩnh Nguyên trở về phòng của mình lặng lẽ làm công việc dở dang của mình.